

Sygn. akt. I C 881/12

Dnia 10 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Maria Tokarz

Protokolant : sekr. sąd. Agata Kasalik

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2014 r. w Nowym Sączu

sprawy z powództwa (...). (...) spółka jawna w W.

przeciwko M. W. (1), M. W. (2), R. W. (1)

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

I. uznaje za bezskuteczną w stosunku do (...) L. S.

i (...) spółki jawnej w W. umowy darowizny nieruchomości położonej w S., Ł. 169 zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 24 lipca 2009 r. Rep. A nr (...) przed notariuszem S. C. pomiędzy R. W. (2) a M. W. (1) dokonanej z pokrzywdzeniem powoda, któremu służy przeciwko Przedsiębiorstwu Usługowo- Handlowemu (...)

i (...) spółka jawna wierzytelność w kwocie 97.883 zł stwierdzona tytułem wykonawczym w postaci nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 15 października 2009 r. wydanym w sprawie VGNe 1780/09, któremu Sąd Rejonowy w Nowym Sączu postanowieniem z dnia 27 maja 2011 r. w sprawie o sygnaturze akt VGCo 9/11 nadał klauzulę wykonalności przeciwko (...) spółki jawnej (...);

II. uznaje za bezskuteczną w stosunku do (...) L. S.

i (...) spółki jawnej w W. umowę sprzedaży nieruchomości położonej w S., Ł. 169 objętej KW (...) zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 12 stycznia 2012 r. Rep. A nr (...) w Kancelarii Notarialnej Notariusza S. C. pomiędzy M. W. (1) a R. W. (1)

i M. W. (2) dokonanej z pokrzywdzeniem powoda

i zobowiązuje pozwanych R. W. (1) i M. W. (2) do znoszenia egzekucji z tej nieruchomości dla zaspokojenia wierzytelności w kwocie 67.263,38 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 lipca 2012 r., kwoty skapitalizowanych odsetek ustawowych liczonych od kwoty 67.263,38 zł od dnia 20 lipca 2009 r. do dnia 16 lipca 2012 r. oraz kwoty 4.458 zł tytułem zwrotu kosztów procesu potwierdzonej nakazem zapłaty Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 17 października 2009 r. wydanym w sprawie o sygnaturze VGNe 1780/09;

III. zasadza od pozwanej M. W. (1) na rzecz strony powodowej (...). (...) spółki jawnej w W. kwotę 8.494 zł (osiem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt cztery złote) z tytułu zwrotu kosztów postępowania;

IV. zasądza solidarnie od pozwanych M. W. (2) i R. W. (1) na rzecz strony powodowej (...). (...) spółki jawnej w W. kwotę 8.494 zł (osiem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt cztery złote) z tytułu zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt IC 881/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10.03.2014

Pozwem inicjującym przedmiotowe postępowanie (k. 1-3) strona powodowa Prof. - (...) L. S. i Wspólnicy sp. j. wniosła o uznanie za bezskuteczną w stosunku do niej umowę darowizny nieruchomości położonej w S. Ł. 169 zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 7.08.2009 roku pomiędzy R. W. (2), a M. W. (1), dokonanej z jej pokrzywdzeniem, której służy przeciwko Przedsiębiorstwu Usługowo Handlowemu (...) sp. j. wierzytelność w wysokości 97.882,23 zł stwierdzona tytułem wykonawczym w postaci nakazu zapłaty wydanego przez SR w Nowym Sączu w dniu 15.10.2009 w sprawie sygn. akt V GNc 1780/09, któremu SR w Nowym Sączu nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 27.05.2011 r. w sprawie V GCo 9/11 przeciwko (...) spółki jawnej (...). Strona powodowa domagała się również zasądzenia od pozwanej M. W. (1) kosztów postępowania na jej rzecz według norm przepisanych w tym kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej (k.1-4, k.92-98).

Uzasadniając swoje żądanie strona powodowa podniosła, że nakazem zapłaty wymienionym w petitum zasądzono od Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) sp. j. w N. kwotę 67.263,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20.07.2009 roku do dnia zapłaty a także koszty procesu w wysokości 4.458 zł. Posiadając tytuł egzekucyjny strona powodowa złożyła wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko spółce jawnej. Strona powodowa podkreśliła, że egzekucja była nieskuteczna, więc wniosła do Sądu wniosek o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty przeciwko (...) spółki (...) i następnie w dniu 14.07.2011 roku wystąpiła o egzekucję komorniczą przeciwko współnikom m.in. R. W. (2). W trakcie jej trwania komornik poinformował jednak stronę powodową, iż postępowanie wobec dłużnika R. W. (2) jest bezskuteczne, albowiem przekazał on w formie darowizny nieruchomości nieruchomość położoną w Ł. zabudowanej domem swojej żonie pozwanej M. W. (1). Dłużnik przeniósł prawo własności nieruchomości aktem notarialnym sporządzonym w dniu 7.08.2009 roku, w więc w czasie prowadzenia działalności gospodarczej i zaprzestał zapłaty swoich zobowiązań. Strona powodowa powołała się na przepisy art. 527 kc i następne. Według strony powodowej dłużnik na skutek dokonanej darowizny stał się całkowicie niewypłacalny. Obdarowana osoba jest jego najbliższą, należy zatem przyjąć domniemanie, iż wiedziała o tym, że jej mąż działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Wysokość wierzytelności to kwota wynikająca z nakazu zapłaty powiększona o koszty postępowania w kwocie 4.458 zł i skapitalizowane odsetki od dnia 20.07.2009 roku do 16.07.2012 roku wysokości 26.160,85 zł.

Pismem z dnia 20.03.2013 roku (k. 72) strona powodowa wniosła o wezwanie do udziału w sprawie R. W. (1) i M. W. (2) jako pozwanych w związku z przeniesieniem w drodze umowy sprzedaży nieruchomości, której dotyczyła umowa darowizny opisana w pozwie.

Pismem z dnia 26.04.2013 roku (k. 98-99) strona powodowa sprecyzowała, że wnosi o stwierdzenie bezskuteczności umowy podziału majątku wspólnego z dnia 24.07.2009 roku rep A. (...) zawartej pomiędzy R. W. (2) a M. W. (1) w formie aktu notarialnego przed notariuszem S. C..

Pozwana M. W. (1) wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od strony powodowej na jej rzecz kosztów postępowania (k. 128).

Pozwana podniosła, że środki pieniężne na budowę domu zostały wniesione tylko przez nią, a całość kosztów budowy do 2009 roku została pokryta ze środków pochodzących z jej dochodów oraz dochodów jej rodziny. R. W. (2) nie poniósł żadnych kosztów tej inwestycji, dlatego przekazał jej w sposób polubowny zgodnie z ustaleniami związanymi z postępowaniem rozwodowym przedmiotową nieruchomość w ramach podziału majątku w dniu 24.07.2009 roku. Pozwana zaznaczyła, że dom został odsprzedany na rynku wtórnym.

Pismem dnia 20.06.2013 roku (k. 130-133) strona powodowa sprecyzowała żądanie podtrzymując żądanie w stosunku do M. W. (1) oraz domagając się: uznania za bezskuteczną względem niej umowy sprzedaży dokonanej w dniu 12.01.2012 roku w formie aktu notarialnego rep. A. (...) roku przed notariuszem S. C. w N. przez M. W. (1) z R. W. (1) i

M. W. (2), której przedmiotem była sprzedaż nieruchomości położonej w Ł., w gminie S., dla której SR w Nowym Sączu, VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW (...) oraz zobowiązanie pozwanych R. W. (1) i M. W. (2) do znoszenia egzekucji z nieruchomości dla zaspokojenia wierzytelności w kwocie 67.263,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17.07.2012 roku, kwoty skapitalizowanych odsetek liczonych od kwoty 67.263,38 zł od dnia 20.07.2009 do 16.07.2012 roku oraz kwoty 4.458 zł tytułem zwrotu kosztów procesu potwierdzonych nakazem zapłaty SR w Nowym Sączu z dnia 15.10.2009 roku wydanego do sygn. V GNc 1780/09 oraz zasądzenia od pozwanych na jej rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa prawnego według nor przepisanych.

Strona powodowa podkreśliła, że pozwana M. W. (1) w dniu 12.01.2012 roku sprzedała prawo własności nieruchomości na rzecz rodziców dłużnika R. W. (2) tj. R. i M. W. (2). Swoje roszczenie względem pozwanych R. i M. W. (2) oparła na treści art. 531 par 2 k.c. zdaniem strony powodowej działaniom rodziców dłużnika można przypisać złą wiarę przy dokonywaniu zakupu, gdyż jako osoby bliskie posiadali wiedzę o złej sytuacji majątkowej syna i prowadzonej przez niego spółki (...). Wątpliwości strony pozwanej budził także charakter odpłatny umowy sprzedaży. Według strony powodowej wskazana cena w umowie sprzedaży nie weszła w skład majątku M. W. (1), a tym samym umowa sprzedaży była faktycznie czynnością nieodpłatną. Strona powodowa zaznaczyła, że pozwani M. i R. W. (1) są emerytami, co poddaje w wątpliwość możliwość zgromadzenia przez nich kwoty ponad 240.000 zł.

Pismem z dnia 13.09.2012 roku (k. 159-163) pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia od strony powodowej na ich rzecz kosztów postępowania.

Pozwani zarzucili, że nie zostały spełnione przesłanki z art. 527 k.c. warunkujące uznanie czynności prawnych za bezskuteczne. Pozwani zaznaczyli, że M. W. (1) i R. W. (2) zakupili działkę w Ł. w trakcie trwania małżeństwa i własnym staraniem przy pomocy rodziców obydwójga wybudowali w latach 2002-2003 dom. Pozwana M. W. (1) zaznaczyła, że w czasie zawierania umowy o podział majątku dorobkowego nie posiadała żadnej wiedzy o istnieniu wierzytelności objętej pozwem. Podział majątku dorobkowego był następstwem rozwodu pozwanej z dłużnikiem, który został orzeczony na dwa lata przed wymagalnością zobowiązań strony powodowej. Pozwana M. W. (1) podkreśliła, że nie przypuszczała nawet, że może działać z pokrzywdzeniem wierzyciela. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu orzekł o obowiązku alimentacyjnym dłużnika na rzecz małoletnich dzieci w kwocie po 1.600 zł. W 2009 roku w okresie poprzedzającym zawarcie umowy o podział majątku pozwana regularnie otrzymywała alimenty od dłużnika, co utwierdzało ją w przekonaniu, że jego kondycja finansowa jest dobra. Fakt, że pozwana z dłużnikiem nie pozostawali w związku małżeńskim wyklucza istnienie bliskich stosunków określonych w art. 527 kc. W dniu 12.01.2012 roku pozwana M. W. (1) sprzedała przedmiotową nieruchomość swoim teściom za 240 000 zł, gdyż sprzedaż za pośrednictwem biura nieruchomości była nieskuteczna. Pozwanym M. i R. W. (1) w świetle argumentów odpowiedzi na pozew również nie można przypisać złej wiary, ponadto czynność prawa miała charakter odpłatny. Pozwani zaznaczyli, że posiadali środki na zakup przedmiotowej nieruchomości, gdyż przez całe swoje życie gromadzili oszczędności m.in. z uzyskanej przez R. W. (1) odprawy w kwocie około 80.000 zł oraz spadku otrzymanego po ciotce w dniu 25.09.2006 roku. Pozwani R. i M. W. (2) podnieśli, że nie działali z pokrzywdzeniem wierzyciela, nie mieli bowiem żadnej wiedzy o sytuacji majątkowej R. W. (2) i prowadzonej przez niego spółki (...).

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 9.10.2013 roku (k.220) Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanych M. W. (2) i R. W. (1).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. i R. W. (2) podczas trwania związku małżeńskiego zakupili działkę w Ł., gdzie wspólnie wybudowali dom. W związku z ujawnionymi różnicami charakteru małżeństwo stron już w 2006 roku nie funkcjonowało prawidłowo. Pozwana M. W. (1) odkryła także romans męża z inną kobietą. Po mimo prób uratowania małżeństwa małżonkowie postanowili się rozstać. W dniu 3.01.2007 roku małżonkowie wyłączyli ustrój wspólności ustawowej, wprowadzając rozdzielną majątkową. Ich relacje były jednak poprawne, dużo rozmawiali i pomagali sobie wzajemnie. W ramach ustaleń przed rozwodowych małżonkowie ustalili wysokości alimentów na dzieci oraz inne kwestie związane z opieką nad małoletnimi dziećmi. Ustalili również, że pozwana M. W. (1) wyprowadzi się z domu w Ł., z którym wiązały się

dla niej przykre wspomnienia, a R. W. (2) pomoże jej w uzyskaniu kredytu na zakup mieszkania w N.. Pozwana M. W. (1) pracowała wówczas tylko na pół etatu z niewielkim zarobkiem i nie posiadała zdolności kredytowej. R. W. (2) pozostał natomiast w domu w Ł. gdzie okresowo przebywał jeszcze w listopadzie 2012 roku, posiadając klucze.

(dowód: kserokopia wypisu aktu notarialnego z dnia 3.01.2007 roku k. 199-200, zaświadczenie z dnia 20.12.2013 roku k. 276-277, w KW (...): oświadczenie o ustanowieniu hipoteki k. 55 wraz z umową kredytową k. 56n, w aktach IC 735:07: zeznania pozwanej M. W. (1) k.24-25, zeznania dłużnika R. W. (2) k. 25)

W dniu 4.10.2007 roku małżeństwo M. i R. W. (2) zostało rozwiązane wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu. W wyroku tym ustalono alimenty na rzecz dwójki małoletnich dzieci w kwotach po 800 zł miesięcznie. Dłużnik R. W. (2) wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego w okresie od marca 2009 do grudnia 2009 regularnie.

(dowód: kserokopia wyroku z dnia 4.01.2007 roku k. 170-171, potwierdzenia przelewów k. 202-212)

Dłużnik R. W. (2) był współwłaścicielem na prawach wspólności ustawowej nieruchomości położonej w Ł. w gminie S. składającej się z dz. ewid. (...) o pow. 0,1000 ha obj. KW (...) prowadzonej przez SR w Nowym Sączu Wydz. VI Księg wieczystych zabudowanej domem mieszkalnym o po140 mkw.

W dniu 31.12.2007 roku już po rozwiązaniu małżeństwa pozwana M. W. (1) i dłużnik R. W. (2) zaciągnęli wspólnie kredyt w dniu 31.12.2007 roku na cele mieszkaniowe E. oraz dokończenie budowy domu w Ł. i ustanowili wspólnie na nieruchomości obj w/w KW hipotekę umowną zwykłą zwykłą w kwocie 180.000 zł na rzecz (...) Banku celem zabezpieczenia umowy kredytowej z dnia 31.12.2007 roku na dokończenie budowy domu oraz hipotekę umowną kaucyjną do kwoty 90.000 zł na rzecz (...) Banku celem zabezpieczenia odsetek i innych należności z tego kredytu.

W dniu 24.07.2009 roku R. W. (2) w ramach podziału majątku wspólnego małżonków przekazał swojej żonie pozwanej M. W. (1) swój udział w/w nieruchomości. W/w majątek był jedynym majątkiem wspólnym.

(dowód: zaświadczenie z dnia 20.12.2013 roku k. 276-277, w KW (...): wypis aktu notarialnego z dnia 24.07.2009 roku k.65-66, oświadczenie o ustanowieniu hipoteki k. 55 z umową kredytową k. 56n)

Pozwana M. W. (1) po uzyskaniu na wyłączną własność domu w Ł. zobowiązała się do spłacania rat kredytów, które zaciągnięte zostały wspólnie przez małżonków na wykończenie tego domu, pomimo że w chwili zaciągania tego kredytu dom już był wykończony. Posiadając jednak niestałe zatrudnienie i brak regularnych dochodów, miała trudności z regulacją należności. W listopadzie 2011 roku straciła pracę, została zarejestrowana jako bezrobotna. Wystawiła dom w Ł. na sprzedaż w biurze pośrednictwa w obrocie nieruchomościami. Ostatecznie jednak wobec braku kupujących przeniosła własność tej nieruchomości nieodpłatnie na rzecz teściów pomimo, że strony przed notariuszem zawarły umowę sprzedaży, deklarując rejentowi, że jest to właśnie sprzedaż. R. W. (1) w 2003 roku otrzymał odprawę w kwocie 80.000 zł, a dodatkowo w 2009 roku otrzymał spadek w wysokości 14.099 zł. Pozwana M. W. (2) otrzymała odprawę w 2005 roku w kwocie 42.130,41 zł., nie trzymali pieniędzy w banku i nie wiadomo na co je wydali, nie wykazali by je przekazali synowej bowiem brak na tę okoliczność jakichkolwiek potwierdzeń chociażby przelewów bankowych, trudno przyjąć, iż tak duże pieniądze pozwani nosili w kieszeni i aby M. W. (1) również wydała je bez śladu. Rodzice dłużnika i jego była żona znali jego sytuację finansową oraz problemy z wierzycielami, gdyż R. W. (2) niejednokrotnie u nich pomieszkiwał.

(dowód: umowa z biurem pośrednictwa k. 172-173, zeznania podatkowe pozwanych R. i M. W. (2) k. 174-196 i k. 233-236, decyzja o ustaleniu podatku od spadków i darowizn k. 197-198)

Umową sprzedaży z dnia 12.01.2012 roku M. W. (1) przeniosła własność w/w nieruchomości na rzecz swoich teściów tj. R. i M. W. (2). W akcie notarialnym jako cenę sprzedaży wskazano kwotę 240.000 zł.

Nieruchomość ta w momencie umowy sprzedaży była obciążona hipoteką umowną zwykłą na kwotę 50.000 zł w związku z udzielonym kredytem przez Bank (...) z terminem zapłaty do dnia 15.02.2014 roku. Ponadto nieruchomość ta obciążona była hipoteką umowną kaucyjną do kwoty 29.000 na rzecz Banku (...) w N., hipoteką umowną zwykłą

w kwocie 35.075,30 zł na rzecz (...) Banku z tytułu umowy kredytowej z dnia 31.12.2007 roku, hipoteką umowną kaucyjną do kwoty 17.537,65 zł na rzecz (...) Banku, hipoteką umowną zwykłą w kwocie 180.000 zł na rzecz (...) Banku z tytułu umowy kredytowej z dnia 31.12.2007 roku, hipoteką umowną kaucyjną do kwoty 90.0000 zł na rzecz (...) Banku zabezpieczająca spłatę odsetek i innych należności wynikających z umowy z dnia 31.12.2007 roku. Na dzień 20.12.2013 roku kwota do spłaty całkowitej kredytu w (...) Banku z dnia 31.12.2007 wynosiła 156.370,46 zł.

W księdze wieczystej (...) zalegał tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty z dnia 11.01.2010 roku wydany przeciwko T., nakazujący zapłatę tej spółce na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 26.501,70 zł

(dowód: zaświadczenie z dnia 20.12.2013 roku k. 276-277, elektroniczny wyciąg z KW (...) k. 73-86 i k. 106-119, kserokopia wypisu aktu notarialnego z dnia 12.01.2012 roku k. 87-90 i k. 102-105, w KW (...): wypis aktu notarialnego z dnia 12.01.2012 roku k. 80-81, nakaz zapłaty k. 113, dokumentacja z US k. 239-257)

Strona powodowa i spółka Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe (...) sp. j. w N. prowadziły interesy. Strona powodowa sprzedawała w/w spółce materiały. W dniu 19.06.2009 roku sprzedała m.in. taśmę miedzianą za kwotę 107.263,38 zł i wystawiała fakturę VAT z terminem płatności na dzień 19.07.2009 roku.

(dowód: faktura VAT k. 21)

W dniu 15.10.2009 roku Sąd Rejonowy w Nowym Sączu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał, aby strona pozwana Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe (...) sp. j. w N. zapłaciła na rzecz strony powodowej (...) - (...) L. S. i Wspólnicy sp. j. w W. kwotę 67.263,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20.07.2009 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4.458 zł tytułem kosztów postępowania. Na podstawie tego nakazu strona powodowa w dniu 16.12.2009 złożyła wniosek o wszczęcie egzekucji wobec Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) sp. j. w N.. Egzekucja była bezskuteczna, a postępowanie egzekucyjne umorzono w dniu 12.05.2011 roku. Strona powodowa złożyła do sądu wniosek o nadanie klauzuli wykonalności w stosunku do współników spółki jawnej w tym R. W. (2). Postanowieniem z dnia 27.05.2011 roku Sąd Rejonowy uwzględnił wniosek strony powodowej i nadał w/w nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności przeciwko (...) spółki jawnej Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...). Posiadając tytuł wykonawczy opatrzony klauzulą wykonalności przeciwko współnikom spółki jawnej strona powodowa złożyła wniosek o wszczęcie przeciw nim egzekucji. W trakcie postępowania egzekucyjnego komornik ustalił że dłużnik R. W. (2) był współwłaścicielem nieruchomości o pow. 1000 mkw zabudowanej budynkiem mieszkalnym nr (...) o pow. 140 mkw położonej w Ł., którą przekazał żonie M. W. (1) aktem notarialnym z dnia 24.07.2009 roku.

(dowód: nakaz zapłaty k. 12, wniosek o wszczęcie egzekucji k. 13-14, postanowienie z dnia 12.05.2011 r. k. 15, postanowienie z dnia 27.05.2011 r. k. 16-17, wniosek o wszczęcie egzekucji k. 18-19, zawiadomienie k. 20, dokumenty w aktach V GCo 9/11)

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, których wiarygodności i autentyczności nie podważano. Ustaleń dokonano również w oparciu o dokumenty zalegających w aktach spraw związkowych.

Sąd przeprowadzając postępowanie dowodowe przesłuchał również zawnioskowanych świadków i pozwane M. i M. W. (2).

Zeznania świadka S. C. nie miały znaczenia dla przedmiotowej sprawy, gdyż świadek nie uczestniczył w sporządzaniu umów będących przedmiotem niniejszego postępowania w szczególności umowy z dnia 12.01.2012 roku i nie był bezpośrednim obserwatorem przekazywania ceny sprzedaży.

Zeznania świadka M. W. (3) nie wniosły do sprawy nic istotnego. Świadek od ostatnich 6 miesięcy nie miał kontaktu z dłużnikiem. O tym jak układały się relacje poznanych z dłużnikiem po 2007 roku opowiadał przez pryzmat zakończonego postępowania rozwodowego i romansu dłużnika z inną kobietą. Nie posiadał jednak informacji na temat tego, czy w rodzinie pozwanych dyskutowano na temat uchronienia wspólnego majątku przed wierzycielami R. W. (2).

Zeznania świadka R. W. (2) Sąd uznał za niewiarygodne. Świadek jako dłużnik, a jednocześnie osoba bliska względem pozwanych zeznawał bardzo wymijająco. Ponadto starał się przedstawić sytuację na korzyść pozwanych. Nielogicznie wyjaśniał swój pobyt w domu w Ł., w kontekście próby wyjaśnienia przez niego przyczyn przekazania pozwanej M. W. (1) domu w Ł.. Zeznania te są całkowicie sprzeczne wewnątrz i nieracjonalne. Całkowicie dla Sądu fałszywe były zeznania świadka o momencie załamania finansowego w spółce (...) oraz o barku jego wiedzy o długach spółki jako, że zajmował się głównie sprawami budowlanymi, a nie finansami spółki jawnej (...). Świadek jako współnik z bezpośrednią osobistą odpowiedzialnością musiał mieć wgląd w sprawy finansowe spółki i zapewne miał. Na potrzeby jedynie niniejszego postępowania podawał, że spółka spłacała należności do 2010 roku, nie potrafiąc racjonalnie wyjaśnić, dlaczego faktury z czerwca 2009 roku strony powodowej spółka jawna nie uregulowała. Świadek niewiarygodnie przedstawił, że relacje z rodzicami i byłą żoną ma złe, gdyż wskazywał, że przy domu w Ł. na prośbę byłej żony i rodziców pomagał. Świadek nieracjonalnie przedstawiał także motyw M. W. (1) w sprzedaży domu w Ł., podkreślając jednocześnie, że odbyło się to sprzecznie z wcześniejszymi ustaleniami przed rozwodowymi. Chcąc wyposażyć dzieci w majątek, nie robił nic, zapytany czemu nie interesuje się tym, że pieniądze ze sprzedaży z pokrzywdzeniem dzieci otrzymała jedynie M. W. (1). Sąd nie podzielił także zeznań świadka, iż jego rodzice nie wiedzieli o jego sytuacji finansowej i długach. Świadek sam podawał, że okresowo po rozwodzie pomieszkiwał u rodziców, mało prawdopodobnym jest zatem, że nie orientowali się oni w sytuacji syna i jego zadłużeniu. Na tą wiedzę wskazuje chociażby fakt, że to oni jako dziadkowie chcieli-według twierdzeń samego świadka- wesprzeć jego dzieci materialnie na przyszłość.

Zeznania pozwanej M. W. (1) były dla Sądu również niewiarygodne na okoliczność przyczyn zawarcia spornych umów. Pozwana starała się przedstawić, iż dłużnik przekazał jej swój udział w nieruchomości w Ł. w ramach podziału majątku, gdyż takie były ustalenia przed rozwodowe. Te zeznania pozwanej są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności z oświadczeniem o ustanowieniu hipoteki wraz z umową kredytową. Faktycznie jak wynika z zeznań pozwanej złożonych do sprawy rozwodowej, jej zamiarem po rozstaniu było przeniesienie się do zakupionego mieszkania. Pozwana w swoich zeznaniach w przedmiotowej sprawie podkreślała zresztą, że dom w Ł. przywoływał złe wspomnienia. Jak wynika z postanowień umowy kredytowej z dnia 31.12.2007 roku pozwana wraz z byłym mężem zaciągała ten kredyt na dokończenie budowy domu w Ł.. Zdaniem Sądu powyższe wskazuje na to, że dom w Ł. miał pozostać dla dłużnika. Zresztą dłużnik mieszkał w tym domu w okresie po wyprowadzce pozwanej z dziećmi i zajmował się jak sam podawał różnymi czynnościami przy tym domu. Do dnia dzisiejszego ma również klucze do tego domu i jest w nim zameldowany. Pozwana nie wyjaśniła w sposób przekonywujący dlaczego do samego przekazania udziału domu doszło dopiero w dwa lata po rozwodzie, skoro takie były ustalenia stron. Tymczasem data przekazania udziału domu w Ł. zbiega się w czasie z niewywiązaniem się ze zobowiązań (...) spółki (...). Pozwana nie potrafiła także rzeczowo i skrupulatnie wymienić na co przeznaczyła pieniądze ze sprzedaży uzyskane z umowy z dnia 12.01.2012 roku, co zdaniem Sądu stawia zeznania pozwanej o odpłatności tej czynności prawnej w świetle konfabulacji. Zresztą te zeznania pozwanej mają się nijak do wysławianych założeń uzyskania w całości własności domu w Ł. tj. zapewnia przekazania dzieciom pozwanej i dłużnika tego domu w przyszłości.

Niewiarygodne były dla Sądu też zeznania pozwanej M. W. (2). Pozwana niewiarygodnie przedstawiała swoje obecne relacje z dłużnikiem, oraz te relacje od 2007 roku, określając je jako bardzo złe. Sam świadek R. W. (2) podawał, że czasowo zamieszkiwał u rodziców, co dezawuuje zeznania pozwanej o negatywnych relacjach i braku wiedzy o jego kondycji oraz wierzycielach. Sąd nie podzielił także zeznań pozwanej, iż pieniądze na cenę sprzedaży wraz z mężem przekazała pozwanej M. W. (1) z posiadanych oszczędności. Bardzo wątpliwe były zeznania pozwanej, iż trzymała wraz z mężem od 2003 roku oszczędności w domu a nie w banku, chociażby z uwagi na możliwość uzyskania odsetek na lokatach. Bardzo mętnie i nielogicznie były zeznania pozwanej jak też pozwanej M. W. (1) w zakresie urealnienia założeń pozostawienia domu w Ł. na rzecz dzieci dłużnika i pozwanej M. W. (1). Pozwane nie potrafiły racjonalnie przekonywująco wyjaśnić po co zawarto umowę sprzedaży, skoro i tak dom miał zostać dla dzieci, a R. i M. W. (2) i tak zobowiązywali się do pomocy M. W. (1) w spłacie kredytu.

Sąd pominął dowód z zeznań pozwanego R. W. (1) z uwagi na cofnięcie go przez pełn. pozwanych k. 220/2 i k. 281/2.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Odnośnie powództwa skierowanego przeciwko pozwanej M. W. (1) o uznanie za bezskuteczną umowy o podział majątku wspólnego małżonków z dnia 24.07.2009 roku.

Stosownie do treści art. 527 § 1 k.c., gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć.

W art. 527 § 2 k.c. ustawodawca określił, iż czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny, albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu niż był przed dokonaniem czynności. Natomiast zgodnie z § 3 - jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

W rozpatrywanej sprawie zdaniem Sądu, spełnione zostały przesłanki roszczenia skargi pauliańskiej.

Podejmując merytoryczne rozważania w tym względzie - należy wskazać, że jedną z koniecznych przesłanek skargi pauliańskiej jest przysługiwanie wnoszącemu ją zaskarżalnej wierzytelności pieniężnej przeciwko osobie, która dokonała czynności prawnej objętej żądaniem ubezskutechnienia (art. 527 k.c.). Okoliczność istnienia wymagalnej wierzytelności strony powodowej wobec dłużnika R. W. (2) jako (...) spółki jawnej (...) na kwotę 97.883 zł stwierdzoną tytułem wykonawczym w postaci nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 15 października 2009 r. wydanym w sprawie VGNe 1780/09, któremu Sąd Rejonowy w Nowym Sączu postanowieniem z dnia 27 maja 2011 r. w sprawie o sygnaturze akt VGCo 9/11 nadał klauzulę wykonalności przeciwko (...) spółki jawnej (...), było między stronami niesporne. Ponadto dłużnik R. W. (2) jest osobą aktualnie bez jakiegokolwiek majątku ruchomego i nieruchomości. Zatem strona powodowa nie może wyegzekwować od dłużnika przysługujących jej wierzytelności.

Ponadto notarialny podział majątku z dnia 24.07.2009 roku między M. i R. W. (2), skutek którego pozwana stała się wyłącznym właścicielem nieruchomości położonej w Ł. został dokonany z pokrzywdzeniem wierzyciela-strony powodowej, bowiem skutek tej czynności dłużnik ten stał się niewypłacalny, wyzbywając się jedynego wartościowego składnika majątkowego. Oczywistym jest, iż dokonując przeniesienia udziału w nieruchomości na rzecz pozwanej M. W. (1), kosztem własnego majątku, dłużnik nie uzyskał za niego żadnego ekwiwalentu, który posłużyłby mu do zaspokojenia swoich wierzycieli, w tym strony powodowej dlatego istnienie związku przyczynowego pomiędzy czynnością prawną dłużnika zdziałaną z udziałem pozwanej a stanem niewypłacalności dłużnika nie budzi wątpliwości. Zgodnie z poglądami orzecznictwa pokrzywdzenie powstaje na skutek takiego stanu majątku dłużnika, który powoduje niemożność, utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2001 r., sygn. IV CKN 525/00, LexPolonica nr 355482). Przepis art. 527 k.c. wiąże pokrzywdzenie wierzyciela z rzeczywistą niewypłacalnością dłużnika, która musi istnieć w chwili wystąpienia ze skargą pauliańską, jak i w chwili orzekania przez sąd o żądaniu wierzyciela uznania czynności prawnej dłużnika za bezskuteczną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r. sygn. V CKN 280/00, LexPolonica nr 388728; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2004 r., sygn. II CK 367/03 LexPolonica nr 1611027). Podkreślić należy, postępowanie egzekucyjne toczące się z wniosku powodowej spółki, przeciwko R. W. (2) okazało się bezskuteczne.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało też, że dłużnik R. W. (2), dokonując podziału majątku wspólnego działał ze świadomością pokrzywdzenia strony powodowej. Dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, jeżeli ma rozeznanie co do tego, że w następstwie dokonanej przezeń czynności ucierpi materialny interes wierzyciela, zazwyczaj poprzez wyzbycie się w całości lub w części majątku nadającego się do egzekucji. Świadomość pokrzywdzenia wierzycieli istnieje, gdy dłużnik wie, że na skutek czynności prawnej określone aktywa

wyjdą z jego majątku i że z tego powodu wierzyciele będą mieli trudności z zaspokojeniem, a w konsekwencji nastąpi ich pokrzywdzenie (A. Ohanowicz (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 948; M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 6, s. 1259). Do przyjęcia, że dłużnik dokonywał czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, wystarczy by dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności (wyrok SA w Poznaniu z 12 maja 2005 r., I ACa 1764/04, OSA 2006, z. 3, poz. 8). Nie jest przy tym konieczne, aby świadomość pokrzywdzenia dotyczyła konkretnego wierzyciela, w szczególności tego, który wystąpił ze skargą pauliańską. Wystarczy świadomość dłużnika, że czynność prawna przez niego dokonana może spowodować pokrzywdzenie ogółu jego wierzycieli (wyrok SA w Warszawie z 19 listopada 1997 r., I ACa 737/97, Apel. W-wa 1998, nr 4, poz. 36; L. Stecki (w:) J. Winiarz, Komentarz, t. I, 1989, s. 537; W. Popiołek (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. II, 2009, s. 214).

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że zaległość spółki jawnej (...) wobec powodowej spółki została stwierdzona tytułem wykonawczym z dnia 25.10.2009 roku, a wierzytelność istniała już od dnia 20.07.2009. Istniała zatem w chwili wyzbywania się majątku przez dłużnika. Zdaniem Sądu wbrew twierdzeniom świadka R. W. (2) dokładnie znał on kondycję spółki, w której był współnikiem w momencie dokonywania spornej czynności prawnej. Samo posiadanie intratnego zlecenia budowlanego i dużych wpływów z tej inwestycji nie prowadziło automatycznie do wniosku, że spółka działała sprawnie i bez trudności. Same wysokie wpływy jeśli nie kompensowały zobowiązań, sprawiały, że spółka popadała w zadłużenie. Dłużnik R. W. (2) doskonale zdawał sobie z tego sprawę. Powyższe świadczy o tym, że dokonując podziału majątku, przekazując swój udział w nieruchomości na rzecz małżonki w dniu 24.07.2009 roku dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela-strony powodowej.

Pozwana M. W. (1) uzyskała korzyść majątkową, gdyż darowany jej udział w nieruchomości otrzymała nieodpłatnie. Do uwzględnienia skargi pauliańskiej konieczne jest również wykazanie, że osoba trzecia wiedziała, że dłużnik dokonał czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela lub nie dochowała należytej staranności, aby się o tym dowiedzieć. Zgodnie z art. 527 § 3 k.c., jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Jest to domniemanie usuwalne, a ciężar jego obalenia spoczywa na osobie bliskiej w sprawie toczącej się na podstawie przepisów o skardze pauliańskiej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2008 r., sygn. V CSK 564/07, Lex nr 424339).

Wyrazem jeszcze dalej posuniętej ochrony wierzyciela i uprzywilejowania jego sytuacji w dochodzeniu uznania czynności prawnej dokonanej z jego pokrzywdzeniem za bezskuteczną jest art. 528 k.c. stanowiąc, iż jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

W tym kontekście, nie budzi wątpliwości iż pozwana M. W. (1) – była żona dłużnika w momencie dokonywania zaskarżonej czynności, uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, zatem zgodnie z art. 528 k.c. nie może się bronić przez wykazanie, że nie wiedziała lub nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał z pokrzywdzeniem wierzyciela, ponadto jako osoba bliska dłużnika pozwana nie obaliła domniemania z art. 527 § 3 k.c. Wprawdzie pozwana nie była już małżonką dłużnika w momencie dokonywania spornej czynności prawnej, zdaniem Sądu jednak posiadała z dłużnikiem takie relacje, które pozwalały jej na posiadanie informacji o jego sytuacji finansowej, w szczególności o istnieniu wymagalnych wierzytelności i wierzycieli, którzy zaczęli dochodzić tych wierzytelności bezpośrednio z jego majątku osobistego. Pojęcie „bliskich stosunków” rozumiane jest szeroko – zarówno w piśmiennictwie, jak i orzecznictwie (W. Popiołek (w:) Kodeks..., t. II, s. 215). Wyrazem takiego zapatrywania jest zaprezentowany w judykaturze pogląd, że w art. 527 § 3 k.c. chodzi o taki stosunek bliskości między dwiema osobami, który uzasadnia przyjęcie, iż jedna z nich jest w posiadaniu informacji o obecnej sytuacji majątkowej drugiej (wyrok SN z dnia 24 kwietnia 1996 r., I CRN 61/96, OSNC 1996, nr 9, poz. 125).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że pozwana pozostawała mimo orzeczonego rozwodu z dłużnikiem w dobrych relacjach. Samo postępowanie rodowodowe dzięki wcześniejszym wspólnym ustaleniom-co świadczy o dobrych relacjach- szybko się zakończyło. Ponadto dłużnik pomagał byłej żonie m.in. w celu uzyskania kredytu na zakup mieszkania w N. już po orzeczonej rozwodzie, obciążając hipotecznie dla zabezpieczenia kredytu właśnie nieruchomości w Ł.. Taki gest byłego małżonka zdaniem Sądu świadczy niezbicie o bardzo zażyłych relacjach, skoro po orzeczonej rozwodzie byli małżonkowie zdecydowali się na zaciągnięcie wysokiego kredytu wspólnie. Pozwana M. W. (1) doskonale zdawała sobie sprawę z tego, w jakim celu zawierana jest umowa o podział majątku wspólnego małżonków. Małżonkowie W. już w styczniu 2007 roku wyłączyli wspólność ustawową małżeńską i mogli od razu dokonać podziału majątku dorobkowego. Mogli to również zrobić zaraz po orzeczonej w październiku 2007 roku rodowodzie, skoro takie były ustalenia przedrozwodowe -według niewiarygodnej zdaniem Sądu wersji podawanej przez pozwanych. Tak się jednak nie stało. Do podziału majątku doszło dopiero dwa lata po orzeczonej rozwodzie, gdy sytuacja finansowa spółki (...) była już bardzo zła a jej wspólnicy w tym R. W. (2) wiedzieli o niemożności zaspokojenia wierzycieli z majątku tej spółki. Chcąc uchronić majątek osobisty R. W. (2) zaproponował pozwanej przeniesienie na nią udziału w nieruchomości położonej w Ł.. Dom w Ł. według ustaleń małżonków do postępowania rozwodowego miał pozostać dla dłużnika, gdyż pozwana M. W. (1) nie chciała tam mieszkać i zdecydowała się na kupno mieszkania. Zresztą dłużnika z adresu w Ł. nikt nie wymeldował. Do domu tego posiadał klucze i okresowo w nim przebywał- do listopada 2012 roku. Powyższe zdaniem Sądu jednoznacznie potwierdza to, że pozwana dokładnie wiedziała o sytuacji finansowej dłużnika i jego wierzycielach. Miała również dokładną wiedzę w tym, po co zostaje dokonany podział majątku dorobkowego.

W tym stanie rzeczy powództwo o uznanie za bezskuteczną w stosunku do strony powodowej umowy darowizny nieruchomości położonej w S., Ł. 169 zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 24 lipca 2009 r. Rep. A (...) przed notariuszem S. C. pomiędzy R. W. (2) a M. W. (1) należało uwzględnić-pkt I sentencji wyroku.

Odnośnie powództwa skierowanego przeciwko pozwany R. i M. W. (2) o uznanie za bezskuteczną umowy sprzedaży nieruchomości w Ł. z dnia 12.01.2012.

Podstawę odpowiedzialności pozwanych R. i M. W. (2) statuuje art. 531 § 2 k.c., który stanowi, że w wypadku gdy osoba trzecia rozporządziła uzyskaną korzyścią, wierzyciel może wystąpić bezpośrednio przeciwko osobie, na której rzecz rozporządzenie nastąpiło, jeżeli osoba ta wiedziała o okolicznościach uzasadniających uznanie czynności dłużnika za bezskuteczną albo jeżeli rozporządzenie było nieodpłatne. Rozporządzanie korzyścią uzyskaną przez osobę trzecią – to każda czynność prawna rozporządzająca dokonana przez tę osobę, w wyniku której osoba, na której rzecz rozporządzenie nastąpiło, stała się – co do wymienionej korzyści – następcą prawnym osoby trzeciej (następstwo pod tytułem szczególnym). Osobą, na której rzecz rozporządzenie nastąpiło, w rozumieniu art. 531 § 2 k.c. jest bezpośrednim następcą pod tytułem szczególnym osoby trzeciej lub dalszy jej następca (M. Sychowicz (w:) Komentarz..., s. 621). Artykuł 531 § 2 k.c. daje wierzycielowi możliwość skierowania roszczenia z art. 527 § 1 k.c., a więc roszczenia o uznanie czynności dłużnika za bezskuteczną, bezpośrednio przeciwko osobie, na rzecz której rozporządzenie nastąpiło, bez konieczności zaskarżania czynności zdziałanej pomiędzy osobami, czyli pomiędzy osobą trzecią w rozumieniu art. 527 § 1 k.c. a jej następcą (wyrok SA w Poznaniu z dnia 15 października 2008 r., I ACa 418/08, LEX nr 466425). Bezpośrednie wystąpienie przeciwko dalszej osobie trzeciej z powództwem lub zarzutem może być skuteczne tylko wtedy, gdy (w wypadku rozporządzenia odpłatnego) osoba ta była w złej wierze, tj. wiedziała o okolicznościach uzasadniających uznanie czynności dłużnika za bezskuteczną albo w sytuacji gdy rozporządzenie było nieodpłatne (wyrok SN z dnia 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1446/2000, niepubl.).

Przepis art. 531 § 2 k.c. przyjmuje węższą odpowiedzialność osoby, która uzyskała korzyść od osoby trzeciej, niż odpowiedzialność osoby trzeciej. Uzależnia on bowiem jej odpowiedzialność wobec wierzycieli od istnienia wiedzy, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli lub od faktu nieodpłatności czynności.

Rozporządzenie dłużnika jest nieodpłatne w rozumieniu art. 531 § 2 k.c., jeżeli w jego wyniku osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie. W literaturze podkreśla się, że nieodpłatność, o której mowa w komentowanym przepisie, należy rozumieć szeroko, nie ograniczając jej tylko do umowy darowizny (L. Stecki (w:) Kodeks..., s. 523).

Korzyścią majątkową uzyskaną nieodpłatnie jest każda korzyść, w zamian za którą osoba trzecia nie spełniła ani nie zobowiązała się spełnić jakiegokolwiek ekwiwalentnego świadczenia w ramach jakiegokolwiek stosunku prawnego (por. P. Machnikowski (w:) Kodeks..., s. 950).

Zdaniem Sądu przeprowadzone postępowanie dowiodło, że czynność prawna w postaci umowy sprzedaży z dnia 12.01.2012 roku była czynnością nieodpłatną. Pozwani przedłożyli zeznania podatkowe i decyzję o naliczeniu podatku od spadków i darowizn, które potwierdzały, że otrzymali odprawy i spadek. Oszczędności powstałe w ten sposób pochodziły z 2003, 2005 i 2006 roku. Pozwani poza swoimi niepopartymi w żaden sposób twierdzeniami nie udowodnili, aby w styczniu 2012 roku dysponowali kwotą 240.000 zł. Trudno w świetle zasad doświadczenia życiowego i funkcjonowania w określonych realiach za prawdziwe uznać twierdzenia pozwanych, że od 2003 roku gromadzili tak wysokie oszczędności w domu, bez czerpania chociażby profitów z oprocentowania lokat. Twierdzenia pozwanej M. W. (2) o przekazaniu kwoty 240.000 zł tytułem ceny sprzedaży, nie znalazły przekonywującego potwierdzenia także w zeznanych pozwanej M. W. (1). Gdyby bowiem doszło do przekazania tak dużej sumy pieniężnej pozwana M. W. (1) potrafiłaby szczegółowo i drobiazgowo wymienić na co je spożytkowała, a tego nie uczyniła. Także pozwani biorąc pod uwagę wyrażany przez nich cel umowy sprzedaży- poprawa sytuacji bytowej wnuków-, gdyby przekazali taką sumę, sprawdziliby na co M. W. (1) ją rzeczywiście spożytkowała. Zdaniem Sądu powyższe okoliczności sprawiają, że usprawiedliwione jest przyjęcie, że zaskarżona czynność prawna była nieodpłatną.

W ocenie Sądu spełnione zostały zatem przesłanki określone w art. 531 § 2 k.c., pozwalające na uznanie za bezskuteczną umowy sprzedaży dokonanej między M. W. (1) a pozwanymi M. i R. W. (1). W przypadku nieodpłatnego rozporządzenia, o którym mowa w art. 531 § 2 k.c. nie bada się, tego, czy osoba, na rzecz której rozporządzenie nastąpiło wiedziała o okolicznościach uzasadniających uznanie czynności dłużnika za bezskuteczną. Mimo braku konieczności badania tej wiedzy materiał zgromadzony w przedmiotowej sprawie pozwala na stwierdzenie, że rodzice dłużnika pozwani M. i R. W. (1) dokładnie wiedzieli, że dłużnik R. W. (2) działał z pokrzywdzeniem wierzyciela strony powodowej dokonując przekazania swojego udziału w nieruchomości pozwanej M. W. (1) w 2009 roku. Taką informację posiadali bezpośrednio od samego dłużnika, któremu po rozwodzie zapewniali mieszkanie lub od samej pozwanej M. W. (1), która nadal pozostaje z nimi w bardzo bliskich relacjach rodzinnych i korzysta z ich pomocy. Wszyscy pozwani spotykali się z dłużnikiem przy okazji spotkań rodzinnych i pomagali poprzez udostępnianie mieszkania. Dłużnik R. W. (2) dokładnie wiedział o umowie sprzedaży z dnia 12.01.2012 roku oraz jej celu. Rodzina dłużnika razem z byłą żoną była zatem z nim w na tyle poprawnych stosunkach, że wiedziała o jego problemach finansowych, sytuacji majątkowej i wierzycielach, którzy od 2009 roku zaczęli dochodzić swoich roszczeń z jego majątku osobistego. W sytuacji zerwania bliskich stosunków rodzinnych, jak próbowali wykazać to pozwani, nie byłoby przepływu istotnych informacji o stanie majątkowym dłużnika, a rodzina w tym była żona, nie na jego temat nie wiedzieliby. Tymczasem z zeznań pozwanych i samego dłużnika wynika, że przepływ informacji istniał. Strona powodowa zdaniem Sądu skutecznie powołała się na w/w domniemania, pozostając wprawdzie w trudniejszej sytuacji dowodowej. Pozwani nie obalili natomiast skutecznie wymienionych na wstępie domniemań, poprzestając w tym zakresie jedynie na własnych nielogicznych i wewnętrznie sprzecznych zeznaniach.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał za bezskuteczną w stosunku do (...) (...) spółki jawnej w W. umowę sprzedaży nieruchomości położonej w S., Ł. 169 objętej KW (...) zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 12 stycznia 2012 r. Rep. A (...) w Kancelarii Notarialnej Notariusza S. C. pomiędzy M. W. (1) a R. W. (1) i M. W. (2) dokonanej z pokrzywdzeniem powoda i zobowiązał pozwanych R. W. (1) i M. W. (2) do znoszenia egzekucji z tej nieruchomości dla zaspokojenia wierzytelności w kwocie 67.263,38 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 lipca 2012 r., kwoty skapitalizowanych odsetek ustawowych liczonych od kwoty 67.263,38 zł od dnia 20 lipca 2009 r. do dnia 16 lipca 2012 r. oraz kwoty 4.458 zł tytułem zwrotu kosztów procesu potwierdzonej nakazem zapłaty Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 17 października 2009 r. wydanym w sprawie o sygnaturze VGNC 1780/09- pkt II sentencji

Sąd zasądził od pozwanej M. W. (1) na rzecz strony powodowej koszty postępowania tj. opłaty od pozwu i koszty zastępstwa prawnego w łącznej wysokości 8.494 zł na zasadzie art. 98 kpc. Taką samą kwotę zasądził od przegrywających niniejszy proces pozwanych R. i M. W. (2) na rzecz strony powodowej.

SSO Maria Tokarz